

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci

žalobce: **T.P. , nar. ...**
bytem ...
zastoupeného: Mgr. V. V., advokát,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Karlovarského kraje**
se sídlem Závodní 353/88, 360 01 Karlovy Vary

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 6. 2017 č. j. 884/DS/17-3

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Karlovarského kraje ze dne 12. 6. 2017 č. j. 884/DS/17-3 a rozhodnutí Magistrátu města Karlovy Vary ze dne 10. 1. 2017 č. j. 398/OD-P/17 se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení v částce 9.800 Kč k rukám zástupce žalobce Mgr. Václava Voříška, do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 6. 2017 č. j. 884/DS/17-3, kterým žalovaný podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Karlovy Vary ze dne 10. 1. 2017 č. j. 398/OD-P/17 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu dle ust. § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), za což mu byla uložena dle ust. § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu pokuta ve výši 1.500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.
2. Žalobce se měl shora uvedeného správního deliktu dopustit tím, že jako provozovatel vozidla zn. Volkswagen, reg. zn. ..., nezajistil, aby při užití tohoto vozidla na pozemní komunikaci byla dodržována pravidla silničního provozu, neboť dne 25. 6. 2016, v době nejméně od 11:50 do 14:50 hodin, na pozemní komunikaci v obci Karlovy Vary, v ulici Bulharská, neznámý řidič stál s uvedeným motorovým vozidlem v místě za dopravní značkou IZ 8a zóna s dopravním omezením, kdy dopravním omezením je mimo jiné dopravní značení B 29 zákaz státní „MIMO VYHRAZENÁ STÁNÍ“.

Žaloba

3. V žalobě žalobce namítal, že vozidlo nestálo v úseku dopravní značky IZ 8a s dopravním omezením B 29, neboť jeho vozidlo se nacházelo v úseku platnosti dopravní značky B 28. Značka B 28 má přitom přednost před značkou č. IZ 8a, neboť se jedná o úpravu speciální. Žalobce má tedy za to, že je mu kladeno za vinu porušení nesprávné dopravní značky, neboť na daném místě platil pouze zákaz zastavení vyplývající ze značky B 28.
4. Správní orgán dle žalobce rovněž neprokázal, že by údajně porušené dopravní značení mělo právní základ v opatření obecné povahy, tj. že bylo stanoveno příslušným silničním úřadem podle ust. § 77 odst. 5 zákona o silničním provozu. V této skutečnosti rovněž žalobce spatřuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů.
5. Žalobce dále namítal, že nebylo prokázáno, že by jeho vozidlo stálo v zóně s dopravním omezením vyplývajícím ze značky č. IZ 8a, která je zachycena na fotodokumentaci ve spisu. Ve správním spisu chybí mapa či fotografie značek umístěných v příslušné zóně či úvaha správního orgánu o tom, zda se žalobcovo vozidlo mohlo na dané místo dostat pouze po pozemní komunikaci značené dopravní značkou č. IZ 8a či nikoli. Z uvedených důvodů je rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalobce rovněž dovozuje z toho, že správní orgán pouze konstatuje porušení dopravních předpisů, avšak neuvádí, jak k tomu dospěly, tj. na základě jakých podkladů a jakým způsobem.
6. Žalobce dále namítal, že fotografie založené ve spisu nejsou datovány a závěr, že vozidlo stálo na místě od 11:50 do 14:50 dne 25. 6. 2016 je neprokázaný a rovněž nepřezkoumatelný. Z fotografií lze dovodit, že vozidlo na místě zastavilo v blíže neurčený den a čas, což však není v rozporu s dopravním značením č. IZ 8a s dopravním omezením B 29, které dle správních orgánů na daném místě platilo. Tato značka zakazuje pouze stání a nikoli zastavení. Z fotografií však stání nevyplývá.
7. Další žalobní námitka směřuje proti výroku rozhodnutí. Žalobce namítal, že místo skutku

je ve výroku popsáno nesprávně jako „ulice Bulharská v Karlových Varech“, neboť vozidlo žalobce se nepochybně nenacházelo na ulici Bulharská. Z žalobcem přiložené mapy vyplývá, že místo skutku se nacházelo mimo ulici Bulharská. Místo skutku je ve výroku rovněž specifikováno nedostatečně určitě jako ulice Bulharská, když tato ulice má přes 300 metrů a nachází se zde velké množství vyhrazených parkovacích míst. Žalobce rovněž namítal, že popis skutku ve výroku rozhodnutí prvního stupně neumožňuje subsumpci, neboť z něj není zřejmé, zda údajné porušení pravidel mělo či nemělo za následek dopravní nehodu. Nelze tak učinit závěr o naplnění znaku skutkové podstaty dle § 125f odst. 2 písm. c) silničního zákona.

8. Žalobce dále namítal, že popis skutku je nedostatečný i v tom směru, že z něj není zcela zřejmé, jaká dopravní značka měla být vlastně porušena, a jakým jednáním. Z výroku totiž není zcela zřejmé, zda měla být porušena značka č. IZ 8a, nebo značka č. B 28, nebo případně značka č. IZ 8a s dopravním omezením č. B 28 (správní orgán totiž pouze obecně uvádí, že jedním z dopravních omezení je mj. č. B 28, aniž uvádí, zda je tak tomu i v tomto případě).
9. Z výroku není zřejmé ani to, zda se vůbec jednalo o neoprávněné zastavení nebo stání podle § 125f odst. 2 písm. a) silničního zákona, a nelze tak opět subsumovat daný skutek pod danou skutkovou podstatu.
10. Žalobce dále namítal, že ve výroku absentuje odkaz na § 125e odst. 2 silničního zákona, ačkoliv toto ustanovení obsahovalo pravidla pro výměru pokuty, a nepochybně se tak jedná o ustanovení, podle kterého bylo (resp. mělo být) rozhodováno, a tedy by takové ustanovení mělo být ve výroku uvedeno podle § 68 odst. 2 správního řádu. Obdobně to platí pro ustanovení § 125c odst. 5 písm. g) silničního zákona. Ve výroku také absentuje odkaz na ustanovení vyhlášky č. 520/2005 Sb., které stanovuje výši paušální částky nákladů řízení, ačkoliv i v tomto případě se jedná o ustanovení, podle kterého bylo rozhodováno, a mělo by proto být ve výroku uvedeno.
11. Dle žalobce je výrok o povinnosti nahradit náklady řízení, ve kterém je uvedeno, že žalobce musí pokutu a náklady řízení uhradit „převodem na účet Magistrátu města úřadu Karlovy Vary číslo 19-0800424389/0800 vedený u České spořitelny Karlovy Vary, variabilní symbol 9128 1931 26.“, v rozporu § 163 odst. 3 daňového řádu. Správní orgán možnosti uhrazení pokuty a nákladů řízení omezil pouze na § 163 odst. 3 písm. a) daňového řádu, a zkrátil jej tedy práva splnit uloženou povinnost též způsoby dle písm. b), c) a d).
12. Žalobce také namítal, že došlo k zahájení řízení o správním deliktu v rozporu se zákonem, neboť nebyla splněna podmínka řízení, tj. zákonná výzva dle § 125h silničního zákona. Tato výzva sice byla žalobci zaslána, nicméně obsahovala nedostatečný popis skutku, a byla tedy v rozporu s § 125h odst. 4 silničního zákona a jako taková nemohla tato výzva správní orgán opravňovat k zahájení řízení o správním deliktu, neboť žalobci tak nebyla dána možnost informovaně se rozhodnout o tom, zda určenou částku uhradí, nebo zda zvolí jiný postup.
13. Správní orgány sice kladou žalobci za vinu, že řidič jeho vozidla na daném místě „stál“, nicméně již se nijak nezabývají a ani neodkazují na ustanovení § 2 písm. n) silničního zákona, které „stání“ definuje. Obdobně se správní orgány nijak nezabývají ani tím, zda

údajné porušení pravidel mělo či nemělo za následek dopravní nehodu, a ani v tomto směru nebylo provedeno žádné dokazování, ačkoliv se jedná o jeden ze znaků dané skutkové podstaty. Správní orgány se rovněž nijak nezabývaly ani materiální stránkou správního deliktu, ačkoliv se jedná o obligatorní znak každého správního deliktu. Dále žalobce namítá, že nepřezkoumatelné je též hodnocení důkazů, neboť správní orgán nijak neuvedl, jakým způsobem dovodil jaké konkrétní skutečnosti z jakého konkrétního podkladu. Správní orgán naopak pouze uvedl výčet podkladů rozhodnutí a následně učinil tzv. souhrnné zjištění.

14. Dále žalobce namítá, že protokol o ústním jednání je v rozporu s § 18 odst. 2 správního řádu, neboť neobsahuje vylíčení průběhu dokazování jednotlivými listinami. Protokol obsahuje pouze výčet listin, kterými údajně bylo dokazováno, nicméně již protokol neobsahuje to, co se z jednotlivých listin podává, resp. co bylo prováděným dokazováním z jednotlivých listin zjištěno.
15. Žalobce se dále vyjadřoval i k otázce zavinění. Podle čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod platí: *„Trestnost činu se posuzuje a trest se ukládá podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán. Pozdějšího zákona se použije, jestliže je to pro pachatele příznivější.“* Podle § 112 odst. 1 zák. č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízeních o nich (dále jen „přestupkový zákon“) platí: *„Na přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona hledí jako na přestupky podle tohoto zákona. Odpovědnost za přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, se posoudí podle dosavadních zákonů, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona; podle tohoto zákona se posoudí jen tehdy, jestliže to je pro pachatele příznivější.“* Tento zákon nabyl účinnosti dne 1. 7. 2017. Podle § 15 odst. 1 přestupkového zákona pak platí: *„K odpovědnosti fyzické osoby za přestupek se vyžaduje zavinění. Postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění.“* Žalobce z výše uvedeného dovozuje, že znakem přestupku (tehdy správního deliktu) podle § 125f silničního zákona bylo v období od 1. 7. 2017 do 13. 7. 2017 podle § 15 odst. 1 přestupkového zákona též zavinění. Teprve dne 13. 7. 2017 nabyl účinnosti zákon č. 183/2017 Sb., kterým bylo zavinění jakožto znak tohoto přestupku odstraněno. Žalobce z toho s ohledem na zásadu retroaktivity *in mitius* dovozuje, že tuto úpravu, která omezila odpovědnost nepodnikající fyzické osoby z objektivní na subjektivní, je nutné aplikovat nejen na správní delikty, které byly spáchány v období účinnosti této úpravy (tedy od 1. do 13. července 2017), ale též na správní delikty, které byly spáchány dříve, jelikož se jedná o úpravu pro obviněného prospěšnou, neboť velmi zásadně omezuje jeho odpovědnost. Retroaktivitu *in mitius* je přitom povinen respektovat také soud, ačkoliv ke změně došlo po právní moci napadených rozhodnutí.
16. Žalobce dále poukazoval na protiústavnost úpravy správního deliktu dle ust. § 125f zákona o silničním provozu.
17. Žalobce dále namítal nepřezkoumatelnost napadených rozhodnutí, neboť z nich není zřejmé, podle jaké časové verze příslušných právních předpisů bylo rozhodováno. Z napadených rozhodnutí totiž vyplývá pouze to, že právní předpisy byly užity „ve znění pozdějších předpisů“, což je však značně neurčité, neboť to může zahrnovat jakoukoliv časovou verzi kromě té původní. Z napadených rozhodnutí tak není zřejmé, zda byl respektován čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, a tedy, zda bylo rozhodováno

podle právních předpisů účinných v době spáchání údajného správního deliktu.

18. Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, které bylo doručeno žalobci do datové schránky je opatřeno uznávaným elektronickým podpisem Ing. M.P., která je však pouze zpracovatelem věci a oprávněnou úřední osobou, avšak rozhodnutí učinil a schválil L.M., vedoucí oddělení přestupků. Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, které bylo doručeno jako počítačový soubor žalobci, tedy není opatřeno uznávaným elektronickým podpisem oprávněné úřední osoby L.M.
19. Žalobce navrhl, aby soud zrušil napadené rozhodnutí, včetně rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

Vyjádření žalovaného

20. Žalovaný ve svém vyjádření odmítl žalobcovy námitky. Žalovaný se s názory žalobce neztotožnil a poukázal na to, že žalobce buď z neznalosti nebo záměrně podsouvá neopodstatněné námitky. Žalovaný trval na tom, že v průběhu řízení nedošlo ke zkrácení práv žalobce a bylo vůči němu postupováno v souladu se zákonem.
21. Závěrem žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Posouzení věci krajským soudem

22. Krajský soud při přezkoumávání rozhodnutí vycházel se skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů, kterými bylo rozhodnutí řádně napadeno (§ 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – dále též „s.ř.s.“).
23. Žaloba byla shledána důvodnou.
24. Ze správního spisu vyplývají následující, pro posouzení věci rozhodné, skutečnosti. Ve správním spisu je založeno Oznámení o podezření z dopravního přestupku ze dne 25. 6. 2016, ve kterém je uvedeno, že 25. 6. 2016 v 11:50 hodin, v ulici Bulharská, K. Vary, uvedené vozidlo VW – černá,... stálo v úseku zóny zákazu stání. Vozidlo bylo zablokováno v 11:50 hodin a výše jmenovaný (tj. T.P., nar. ...) požádal o jeho odblokování ve 14:50 hodin. Pan V oznámení je dále uvedeno, že pan P. zde vozidlo neponechal, odmítl oznámení podepsat a s přestupkem nesouhlasí. Ve správním spisu je dále založeno Oznámení o podezření ze spáchání dopravního přestupku ze dne 2. 8. 2016, kterým Statutární město Karlovy Vary – Městská policie oznámila Magistrátu města Karlovy Vary, že dne 25. 6. 2016 podezření ze spáchání přestupku osobou pana T.P., nar. ..., bytem ..., a věc mu tímto postoupila. Dle tohoto oznámení byl na vozidlo Volkswagen RZ ... na ulici Bulharská v 11:50 hodin přiložen technický prostředek k zabránění odjezdu vozidla. Ve 14:50 hodin se k vozidlu dostavil pan T.P. a požádal o odstranění prostředku k zabránění odjezdu vozidla. Současně sdělil, že zde vozidlo nezaparkoval. V oznámení je rovněž uvedeno, že dopravní přestupek je spatřován v porušení ust. § 4 odst. c) zákona o silničním provozu, kterého se měl řidič dopustit tím, že stál v místě, kde to umožňuje dopravní značení IZ 8a-B29. Součástí správního spisu je dále soubor čtyř fotografií (č.l. 3-4). Ze

správního spisu je dále patrné, že věc týkající se uvedeného přestupku byla dle ust. § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, dne 24. 10. 2016 odložena.

25. Následně bylo se žalobcem vedeno řízení o spáchání správního deliktu provozovatele vozidla, jehož výsledkem bylo vydání rozhodnutí Magistrátu města Karlovy Vary ze dne 10. 1. 2017 č. j. 398/OD-P/17. V tomto rozhodnutí je uvedeno, že provozovatel motorového vozidla tovární značky Volkswagen, registrační značky ..., T.P., nar. ..., bytem ..., se dopustil správního deliktu proti zákonu o silničním provozu dle ust. § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu ve znění pozdějších předpisů, kterého se dopustil tím, že jako provozovatel motorového vozidla tovární značky Volkswagen, registrační značky ..., nezajistil, aby při užití tohoto vozidla na pozemní komunikaci byla dodržována pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem 361/2000 Sb., o silničním provozu, neboť dne 25. 6. 2016 v době nejméně od 11:50 hod. do 14:50 hod. na pozemní komunikaci v obci Karlovy Vary, v ulici Bulharská, neznámý řidič stál s motorovým vozidlem tovární značky Volkswagen, registrační značky ..., v místě za dopravní značkou IZ 8a – zóna s dopravní omezením, kdy dopravním omezením mimo jiné je dopravní značení B 29 – zákaz státní „MIMO VYHRAZENÁ STÁNÍ“, když s vozidlem stál v úseku platnosti tohoto dopravního značení, přičemž tuto dopravní značku nerespektoval, tímto jednáním tak porušil právní povinnost danou mu ustanovením § 10 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu. Ve výroku rozhodnutí je dále uvedeno, že výše uvedené jednání neznámého řidiče vykazuje znaky přestupku proti zákonu o silničním provozu dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu, spáchané porušením povinnosti dané ustanovením § 4 písm. c) zákona č. § 361/2000 Sb., o silničním provozu. Za správní delikt byla žalobci uložena pokuta ve výši 1.500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.
26. Proti uvedenému rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce odvolání, které žalovaný zamítl žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 12. 6. 2017 č. j. 884/DS/17-3. Ve svém rozhodnutí žalovaný uvedl, že věc byla správním orgánem I. stupně správně zjištěn a posouzena a napadené rozhodnutí vychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Z podkladů pro rozhodnutí je nesporné, že došlo ke spáchání správního deliktu a že jej spáchal žalobce. Svůj názor žalovaný opřel o úřední záznam městské policie, oznámení o podezření ze spáchání dopravního přestupku a fotodokumentaci, výpis z karty vozidla zn. VW, z něhož je zřejmé, že provozovatelem vozidla byl žalobce, usnesení o odložení věci týkající se přestupku, protokol o ústním projednání věci v nepřítomnosti žalobce.
27. Krajský soud se následně zabýval prvním okruhem žalobních námitek, ve kterých žalobce tvrdil nepřezkoumatelnost rozhodnutí, neboť nebylo prokázáno, že vozidlo stálo v úseku dopravní značky IZ 8a s dopravním omezením B 29 s tím, že ve správním spisu chybí mapa či fotografie dopravního značení umístěného v příslušné zóně či úvaha správního orgánu o tom, zda se žalobcovo vozidlo mohlo na dané místo dostat pouze po pozemní komunikaci značené značkou č. IZ 8a či nikoli. Tento okruh žalobních námitek považuje zdejší soud za důvodný.
28. Podle ust. **§ 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s.** *soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy nebo v nich nemá oporu anebo vyžaduje rozsáhlé nebo zásadní doplnění.* Krajský soud konfrontoval skutková zjištění uvedená v rozhodnutí správního

orgánu I. a II. stupně s obsahem správního spisu a shledal, že skutkový stav, který vzaly správní orgány za základ svých rozhodnutí, nemá oporu ve správním spisu. Z dosavadního obsahu správního spisu není postaveno na jisto, že byl s vozidlem tov. zn. Volkswagen, reg. zn. ... dne 25. 6. 2016 v době od 11:50 do 14:50 hod. na pozemní komunikaci v Karlových Varech v ulici Bulharská spáchán přestupek popsáný výše, v jehož důsledku bylo rozhodnuto, že žalobce jakožto provozovatel vozidla se dopustil správního deliktu provozovatele vozidla dle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Jak již bylo výše uvedeno, z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že při posouzení věci vycházel žalovaný z úředního záznamu městské policie (tj. z Oznámení o podezření z dopravního přestupku sepsaného H.D. a M.P. dne 25. 6. 2016), oznámení o podezření ze spáchání dopravního přestupku č. j. 2016/22399 datované ke dni 2. 8. 2016, fotodokumentace, z výpisu z karty vozidla zn. VW, z usnesení o odložení věci týkající se přestupku a z protokolu o ústním projednání věci v nepřítomnosti žalobce. Krajský soud v Plzni má na rozdíl od žalovaného za to, že výše uvedené podklady pro rozhodnutí dostatečným způsobem neprokazují, zda byl nebo nebyl spáchán předmětný přestupek, v jehož důsledku byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu.

29. Na třech fotografiích založených ve správním spisu na č.l. 3 je zachyceno vozidlo černé barvy tovární značky Volkswagen s registrační značkou 4AZ 5365. Z fotografií je patrné, že vozidlo je zaparkováno na pozemní komunikaci podélně u chodníku. Z fotografií však není vůbec zřejmé, zda se na místo (ulici), kde je vozidlo zaparkováno, vztahuje speciální místní úprava zastavení či stání na pozemní komunikaci, tj. zda jsou místní poměry v oblasti upraveny dopravním značením. Z fotografií rovněž ani nevyplývá, který den a v kolik hodin byly pořízeny. Na čtvrté fotografii, založené na č.l. 4 správního spisu, je zachycena dopravní značka „ZÓNA s vyobrazením dopravní značky zákazu stání s dodatkem MIMO VYZNAČENÁ STÁNÍ“. Z této fotografie však není patrné, k jaké oblasti se dopravní značení vztahuje a kde je umístěno. Navíc je na této fotografii uveden datum a čas pořízení „11:36 10/PRO/2015“, ze kterého je zřejmé, že fotografie byla pořízena dne 10. 12. 2015, tj. více než šest měsíců před spácháním předmětného přestupku resp. správního deliktu žalobce. V daném případě tak není postaveno najisto, zda se v den spáchání údajného přestupku dopravní značení vyobrazené ve spise na místě nacházelo. Rovněž z podkladů ve spisu nelze seznat, kudy má procházet předmětná zóna s dopravním omezením a nelze tudíž dovodit, zda se v ní žalobcovo vozidlo nacházelo či nikoli. Zároveň je nutno konstatovat, že z uvedené fotodokumentace tedy nelze mít za dostatečně prokázané, že vozidlo tov. zn. Volkswagen, jehož je žalobce provozovatelem, stálo dne 25. 6. 2016 v době od 11:50 do 14:50 hodin v úseku dopravní značky IZ 8a s dopravním omezením B 29 mimo vyznačené stání tak, jak správní orgány uvádí ve svých rozhodnutích.
30. Vedle uvedené fotodokumentace bylo jako důkazní prostředek použito Oznámení o podezření z dopravního přestupku ze dne 25. 6. 2016 a Oznámení o podezření ze spáchání dopravního přestupku ze dne 2. 8. 2016, kterým byla věc postoupena Magistrátu města Karlovy Vary. Je pravdou, že z těchto listin vyplývá, že byl s vozidlem tov. zn. Volkswagen, reg. zn. ..., dne 25. 6. 2016 v době od 11:50 do 14:50 hod. na pozemní komunikaci v Karlových Varech v ulici Bulharská spáchán přestupek, kdy uvedené vozidlo stálo v úseku zóny zákazu stání tak, jak je uvedeno v napadeném rozhodnutí. Tyto podklady však samy o sobě k prokázání spáchání přestupku nepostačují. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu totiž nelze úřední záznam či oznámení o přestupku použít

jako rozhodující důkaz. V rozsudku ze dne 22. ledna 2009, č. j. 1 As 96/2008 - 115, Nejvyšší správní soud vysvětlil, že i pro správní orgán rozhodující v přestupkovém řízení platí, že obsahem úředního záznamu je jen jakási předběžná informace o věci, která slouží správnímu orgánu ke zvážení dalšího postupu. **Ačkoliv tedy správní orgán může při svém rozhodování vzít informace obsažené v úředním záznamu či oznámení o přestupku do úvahy pro jisté podpůrné dokreslení situace, jako rozhodující důkazy tyto dokumenty nemohou ze své povahy postačovat** (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. ledna 2009, č. j. 1 As 96/2008 - 115, č. 1856/2009 Sb. NSS; ze dne 22. května 2013, č. j. 6 As 22/2013 - 27, bod 11; ze dne 24. července 2014, č. j. 10 As 108/2014 - 25, bod 11; ze dne 26. ledna 2015, č. j. 8 As 109/2014 - 70, bod 30), (zvýraznění doplnil krajský soud). Úřední záznam (oznámení o přestupku) totiž sám o sobě, zvláště za situace důkazní nouze, nemůže obstát (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. března 2011, č. j. 7 As 18/2011 - 54), neboť se jedná o jednostranný úkon správního orgánu nemající charakter veřejné listiny, která by potvrzovala pravdivost toho, co je v ní osvědčeno nebo potvrzeno (nález Ústavního soudu ze dne 11. března 2004, sp. zn. II. ÚS 788/02, N 38/32 SbNU 373). V nyní posuzovaném případě sice správní orgán vycházel kromě výše uvedených oznámení o přestupku rovněž ze zmiňované fotodokumentace. Vzhledem k tomu, že z fotografií založených ve spisu nelze mít jednoznačně za to, že vozidlo stálo v předmětné zóně, čímž došlo ke spáchání přestupku, nelze s odkazem na shora uvedenou judikaturu nadále vycházet pouze z úředního záznamu a z oznámení městské policie o podezření ze spáchání přestupku jako jednostranných úkonů, jelikož takové použití oznámení o přestupku – tedy použití těchto dokumentů jako rozhodujících důkazů za situace důkazní nouze – je nepřipustné.

31. Jiné podklady, které by prokazovaly, že předmětný přestupek byl spáchán, v důsledku čehož by se následně dala dovozovat odpovědnost žalobce za správní delikt provozovatele vozidla, ve správním spisu založeny nejsou. Rozhodnutí správních orgánů I. a II. stupně nemají oporu v předložených správních spisech.
32. Z výše uvedených důvodů krajský soud pro vady řízení ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s. zrušil bez jednání rozsudkem rozhodnutí žalovaného, neboť skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu v předložených spisech. Jelikož bylo rozhodnutí zrušeno dle ust. § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s., nezabýval se soud ostatními námitkami žalobce, neboť to by bylo v daném případě nadbytečné. Vzhledem k tomu, že se vytýkaná vada řízení týká i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, zrušil soud ve smyslu ust. § 78 odst. 5 s.ř.s. i prvostupňové rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). V dalším řízení je správní orgán vázán právním názorem, který ve zrušujícím rozsudku soud vyslovil (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

33.

Náklady řízení

34. Výrok o nákladech řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobci, který dosáhl v řízení úspěchu, přiznává soud proti žalovanému právo na náhradu nákladů řízení v celkové výši 9.800 Kč. Náklady řízení jsou představovány uhrazeným soudním poplatkem ve výši 3.000 Kč, dále odměnou za dva úkony právní služby zahrnující 1) převzetí a přípravu zastoupení a 2) sepis a podání žaloby, při odměně 3.100 Kč za jeden úkon, dále za dva režijní paušály,

každý v částce 300 Kč. Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalovanému stanoveno platební místo podle § 149 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s § 64 s.ř.s. a určena pariční lhůta podle § 160 odst. 1 část věty za středníkem o.s.ř. ve spojení s § 64 s.ř.s.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 30. 1. 2019

JUDr. Václav Roučka v.r.
předseda senátu